



SABRSIZLIK

Sayı: Ekim

Fiyat: 4 tl

ZAMANI

İÇİNDEKİLER



Tespah Ağacı.....	4-6
Sakarya-Afyon-Van.....	7
Gençlik Ne Yapmalı?.....	8-9
Taylan Özgür'ün Ardından.....	10-11
Sistemin Çarkları.....	12
Kelime Köşesi.....	13
Savaş Ve Gençliğin Tutumu.....	14-16
Felsefenin Temel İlkeleri.....	17-20

Merhaba sevgili Sabırsızlık Zamanı okurları...

Eylül-Ekim sayımız ile yeniden karşınızdayız. Pandeminin küresel çapta büyük bir tehdit olarak devam etmesi yaşamlarımızı etkilemeye devam ediyor. Üniversiteler ardı ardına online eğitim kararları alırken, liselerde eğitimin kısmen yüz yüze kısmen de online olacağı ifade ediliyor. Ancak devam eden bu belirsizlik, online eğitime erişme konusunda sıkıntılar yaşayan yüzbinlerce öğrenci arkadaşımızın bir başına bırakılması, yaşamlarımızı giderek daha da çekilmez bir hale getiren geleceksizlik, işsizlik, sefalet...

Artık kapitalist uygarlık bırakın insanlığın sorunlarına geçici çözümler üretmeyi, yeni sorunları sürekli ama sürekli üretmeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde yapılan bir araştırmada gençliğin %82'sinin yaşamlarından memnun olmadığı, mutlu olmadıkları için yurtdışına çıkmayı düşündükleri açıklandı. Bu verinin kendisi bile yaşadığımız topraklarda gençliğin nasıl bir ruh halinde olduğunu ifade etmeye yeter de artar. Ancak karamsarlık ve umutsuzluk denizinde yüzenlere söyleyecek iki şeyimiz var: Karanlığın en koyu olduğu an, şafağın sökmeye en yakın olan anıdır. İşte dünyada süregiden ayaklanmalarda, insanlığın kapitalist toplum koşullarında makus giden kaderini değiştirmek için nasıl harekete geçtiğini görmek yeter. Bu harekette en çnde dövüşenlerin de gençlik olduğunun altını çizelim.

Bir taraftan emperyalist-kapitalist sistemin krizleri devam ederken, diğer taraftan yağma ve yıkım savaşları ile başta biz gençlik olmak üzere bütün insanlığı büyük bir yıkım ama aynı zamanda da ayaklanmaların beklediği bugünlerde umudu kuşanalım.Umudu kuşananların sesi olarak bu sayımızda savaş ve gençliğin tavrına değinirken, geleceksizlik, gerici eğitim sistemi, işsizlik gibi gençliği ciddi anlamda etkileyen sorunlara dair yazılarımız olacak. Okurlarımızdan mektuplara yer verirken birlikte düşünüp, birlikte tartışacağız. Çalışmalarınızı bize göndererek sesimizi büyütebilir, bu kavgaya omuz verebilirsiniz. Yeni sayımızda görüşmek dileğiyle...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

TESPİH AĞACI

Tespîh ağacını bilir misiniz? Arapça da adı “zinzire” olur. Yeni öğreniyorum Türkçe’de ismini. Hani çocukken sapan yapmak için pepsi şişelerinin ağız kısmını keser önüne balon yerleştirir sonra da mermi olarak kullanırdık ya tanelerini. Hah işte o ağaç. Tespîh taneleriyle vuruşurduk gün boyu. Mahallenin bütün sokakları bizimdi. Yaralanan yerleri vücudumuzun hiç ağrımazdı. Amacımız birbirimizin canını yakmak değil oyunlar oynamaktı çünkü. Voleybol filemiz olmadığı için birbirine uzak iki ağaç bulur ortasına bir halat bağlardık. Dedemin eşeği semerlemesi için kullandığı halatı almamız pahalıya patlardı gün sonunda. Dedem küfürler savurur arkamızdan koşardı o halatla. Hoşumuza giderdi dedemi kızdırmak. Böyle güle eğlene giysileriniz toz, kir, ter içinde evin yolunu tutarsınız, kapının önünde annenizin yaptığı yemeklerin kokusunu alırsınız ya. Sonra bir mutluluk uyanır içinizde. İşte Karataş’a halamların evine gidince de o mutluluğu hissederdim. Çünkü halamların bahçesinde de tespih ağacı vardı ve hep çocukluğu mu anımsatırdı bana. Unutmadan söyleyeyim. Annelerin evde olması güzeldir, huzur vericidir, keyiflidir. Çünkü bir bakarsınız yıllar geçer anneniz çalışmak zorunda kalır artık o keyfi alamazsınız. Güzel kokulu yemekler, derli toplu bir ev, yanan bir soba...Hepsi rafa kalkar.

Neyse ne diyordum ben? Karataş’a gidince mutlu olurdu diyordum.Halam eşiyile beraber orda yaşıyordu. Ben de öğrenciyken Karataş’ın Bahçe köyüne halamların yanına giderek değerlendirdim hafta sonlarını. Çukurova topraklarında yok yoktu. Fıstık, karpuz, buğday tarlaları. İncir, portakal, şeftali ağaçları... Domatesi, biberi, patlıcanı... İnsanlar çiftçilikle ve hayvancılıkla sağladı geçimini. Kolay kolay kimse pazardan bir şey almazdı. Öyle severdim ki tarlaları dolaşmayı. Eve elimiz boş dönmezdik. Fıstıkla doldururduk hurçlarımızı. Sonra da denize giderdik halam ve eniştemle beraber. Küçük yerdî Bahçe herkes herkesi tanırdı birbirine güvenirdi. Buna rağmen halam tek başıma dışarı çıkmama izin vermezdi. “Bizim memlekete benzemez burası” derdi. Halamla uğraşırdım hep. Allah’ın varlığına inandığımı söylerdim. Sorduğum sorulara cevap veremez sinirlenir: “Biz sizi okumaya gönderiyoruz sizin beyninizi yıkıyorlar.” derdi.

Çoğu zaman bahçenin altında ki koca tespih ağacının altında otururduk. Halamın kendi elleriyle ördüğü saz kamışından yapılmış hasırı sererdik. Eskiden geçim kaynağıydı. Tüm komşular toplanır beraber hasır örür sonra da o hasırları satarlardı. Hasırın üstünde oturduk mu kalkmak bilmezdik. Yemek yer, komşularla toplanıp sohbet ederdik. O sohbetler, kahkahalar akşama kadar devam ederdi.



Kadınlar birbirine dertlerini anlatır, eniştem yakınırdı bir yandan. “60 yıl çalıştım. Ne geçti elime sanki? Elimde ne var ne yoksa torunlarıma verdim. İyi olsunlar kimşenin eline bakmasınlar işleri yürüsün diye. Onlar ne yaptı? Nankörlük etti dedelerine.” Anlatıp durur, içini boşaltırdı. Anlattıklarına göre torununa tarla ve ev alması için maddi destekte bulunmuş. Sonra torunu İzzet eniştemin elinde kalan son arsayı da satmasını istemiş. Kendine yeni bir araba alacakmış. Eniştem buna da göz yummuş. Torununun işleri günden güne kötüye gitmeye başlamış. Bu seferde eniştemin oturduğu evin üstüne kredi çekmek istemiş. Eniştem bu durumu kabul edememiş. Böyle olunca torunu İzzet küsmüş ona. Bir daha hiç konuşurmamış. Anlatmaya devam ederdi. Ne kadar yoksulluk çektiğini anlatırdı.

Ne varmış ki eski zamanlarda. Hep çile varmış, acı varmış, açlık varmış. Sabahtan akşama kadar ırgatlık yapar eline geçen iki kuruş parayla da eve yiyecek bir şeyler almış. Yaşamı boyunca hep sömürülmüş eniştem. Fakat açlık ve acı eski zamanlarda yoktu sadece. Açlık, kâra dayanan sistemlerde hep vardı.” Sen Arapsın” deyince kızardı eniştem. “Yok ben Türküm olur mu hiç öyle şey! Türkiye Cumhuriyeti’nde yaşıyoruz” derdi. Ben de inatlaşmıştım hep .

En sonunda bir kahkaha patlatır “ Ya ben çok dayak yedim eskiden Fellahım diye. Sen evde öyle söyle amma dışarı çıkınca unutma ben Türküm.” derdi. Halamın yaptığı rakıyı yudumlar dalardı yine bir yerlere.

Bir evleri vardı, bir de yürekleri. Sen öğrencisin derlerdi doldururlardı çantaları. Eve gidene kadar feleğim şaşardı. Ne varsa dolapta verirdi halam. Meyve sebze verir: "Al bunları boşuna para verme pazara bakkala" derdi. Şu an tekrar Bahçeye gidiyorum. Sağımda babam solumda annem. Önde adını bilmediğim tanımadığım insanlar. Annem yolculukları sevmez . Çabuk yorulur, uykuya dalar. Tülbentinin altından salkım salkım saçlar dökülmüştü. Güneşten yanan esmer yüzü, alnındaki kırışıklarıyla başını cama yaslamış uyukluyordu. Yolculuk boyunca bahçeleri tarlaları seyrettim. Sonra halamın evine geldik. Yine tespih ağacının altın da oturduk. Bu sefer tespih ağacının altı bir sürü insanla doluydu. Kadınlar bir tarafta erkekler bir tarafta oturuyordu. Halam ağlıyordu kadınlar onu teselli etmeye çalışıyordu. Eniştem uzun süredir hastaydı. Doktorlar hastanede kalması tedavi olması gerektiğini söylemesine rağmen eniştem kimseye bir şey söylemeyip hiç bir şey olmamış gibi davranıyordu. Hastalık öyle bir ilerlemişti ki eniştem kurtarılamadı. Hastaneyi sevmezdi ha bir de minnet etmeyi. Torunlarının arabası vardı ama küs oldukları için onu hastaneye götürmelerini istemezdi. Zaten köy dolmuşları da çok seyrek. Günde ancak bir, ya var ya yoktu.

İçeri girdim halamın odasından bir tülbent alacaktım kafamı örtmek için. Birden askılıkta duran ceket gözüme ilişti. Eniştemin üzerinden çıkarmadığı baba yadigarı ceket. Hüzünlendim. Bir söz var bilirsiniz Nuri Bilge Ceylan'ın. Ölen birinin sandalyeye asılı hırkasını görmek, ölümünden daha üzücüdür. Tülbentimi alıp bahçeye kadınların yanına geçtim. Ağacın rüzgara yayılan kokusu vuruyordu yüzüme. Ben bir garip hissediyordum.

SARYA

Sakarya - Afyon - Van

Bu üç şehir Türkiye ve Kürdistan'ın farklı yerlerinde yer alan üç ayrı kent. Haberler bu illeri gezilecek görülecek yerler olarak sunuyor. Tabii görülecek tek şey coğrafyanın güzelliği değil. Kürtlerin çilesidir. Kürdistan'dan gelen işçiler Sakarya'da fındık toplamaya gidiyor. Patron işçilere "köpek sürüsü" diyor. Bunu duyan Kürt işçiler bu çirkin laflara dayanamayıp iş bırakınca da patron köylülerin desteğiyle işçilere saldırıyor. "Siz burayı memleketiniz mi sandınız burası bizim!" diyorlar. Doğru ya burası şimdilik patronların, burjuvaların meskeni. Ama en yakın zamanda tekrar bu topraklarda umut yeşerdiğinde "burası" ve tüm dünya gerçek sahipleri olan proleteryanın eline geçecektir, ama şimdilik orası "sizin". Sonrasında ise saldırganlar gözaltına alınıp ifade sonrası her zaman olduğu serbest bırakılmaya ödülleniyorlar.

Bundan güç alan dinci faşist çeteler Afyon'da Vanlı inşaat işçilerine saldırıyorlar. Özkan Tokay yaşamını yitiriyor. Fırat T. ve Emrah Ö. yaralanıyor. Dinci faşist iktidarın askeri, polisi ise katili bulmak yerine yaralı işçilere "Ölünüzü buradan alın ve çıkın" diyor. Sonrasında katili Isparta'da yakalanıyor fakat tutuklanmıyor ve yine bir ananın yüreğine ateş düşüyor.

Bu da yetmiyor. 11 Eylül'de Van'da gözaltına alınan Osman Şiban ve Servet Turgut askerler tarafından helikopterden atılıyor. Osman Şiban yaşadığı işkenceden kaynaklı ifade veremezken sadece "Aşağı attılar" diyebiliyor. Sonrasında Osman Şiban evi basılıp polisler tarafından zorla askeri hastaneye götürülüyor.

Eğer işçiyse, Kürt'seniz yoksulsanız, dinci faşizmin yalakalığını yapmıyorsanız başınıza her an her şey gelebilir. Siz bu ülkede bırakın ikinci sınıf insan olmayı insan olarak bile görülmezsiniz. Ama hiçbir şey bitmiş veya sineye çekilmiş değil. Tüm sorunlarımızın çözümünü olan devrim bize bir nefes kadar yakın. Onlar son demlerini yaşarlarken bunları yapıyorlar, yapmaya devam edecekler. Bunlar onların son hamleleri. Devrimle mat olacaklar!

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

Gençlik Ne Yapmalı?

Denizler ve Devrimci Gençlik Mücadelesi

Tekelci sermaye sınıfı ve onun faşist devletine karşı mücadele ettiği için idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşların mücadelesi, bugün yine aynı karşı devrimci güçler tarafından mücadelelerinin içi boşaltılmaya, emekçi kitleler üzerindeki politik etkileri kırılmaya çalışılıyor. Deniz Gezmiş'in politik kişiliği içinde yer aldığı mücadeleden bağımsız bir şekilde ele alınamaz. Bu yüzden birlikte o dönemin koşullarını inceleyelim. 60'lı yılların ortalarından itibaren proleteryanın savaşımlı gelişme ve yükseliş gösterir. O dönemde mücadelede belirgin bir şekilde yer alan 4 ana mücadele hattı vardı.

İşçi Hareketi

Tekelci kapitalizm ve emperyalizmin kendini tam olarak hissettirmesinden sonra grevler, direnişler, fabrika işgalleri ile proleteryaekonomikvepolitikmücadelesi için yeni bir dönem başlamıştı. İşçilerin sendikal örgütlenmesi daha yoğun ve önde görülürken politik örgütlenme daha ağır ilerliyordu. İşçilerin eylemlerindeki kararlılık ve cesaretleri diğer emekçileri de etkiledi.

Ücretli Emekçiler (Kamu Emekçileri)

Öğretmenler, emekçiler içindeki en bilinçli olan kesimdi. Bu yüzden onların bütün eylemleri burjuvazinin en şiddetli saldırısıyla karşı karşıya kaldı.

Öğrenciler

Enerjik, dinamik yapısıyla kitle mücadelesinde etkin, aktif yol alan öğrenci gençliğin bu denli aktif olmasının nedeni sosyalizmden güçlü bir şekilde etkilenmesidir. Bu mücadele sadece okulcu istemlerle sınırlı kalmamış, tüm emekçi halk kitlelerinin mücadelesiyle birleşmiştir. Asıl enerjisini sokak çatışmalarında gösteren gençlik kitle hareketini her zaman ileriye itmiştir.

Tüm bu durumlar; 60'lı yıllarda işbirlikçi tekelliliğin ekonomik ve politik anlamda egemen olmasıyla açıklanabilir. Tekelci sermayenin egemenliğiyle birlikte toplumda ekonomik ve politik anlamda bir alt-üst oluş gerçekleşti. Tekellilik demek ekonomik, toplumsal, politik ilişkilerin her alanında gerici eğilimi demektir. Emek-sermaye çelişkesinin keskinleşmesi, işsizliğin ileri boyutlara varması, kitle üzerindeki baskının ve saldırının en iğrenç düzeye varmasıdır.

Tüm bunlar mücadelede devrimci dönemi başlattı. 1968-1971 yıllarında doruk noktasına ulaşan devrimci güçlerin en önemli özelliği dönemin devrimci niteliğini kavramış olmalarıdır. Tüm bu süreç açıklanmadan Deniz Gezmiş'in kolektif devrimci kişiliği anlaşılabilir. Deniz Gezmiş yoldaş ve diğer yoldaşlar hareketin merkezinde olmakla kalmayıp devrimci eylemleriyle olaylara yön verdiler.

Bununla birlikte dünya çapında emek-sermaye ilişkisinden kaynaklı emperyalist-kapitalist güçlere karşı çatışmalar ön plandaydı ve devrimci halk hareketlerinin zafer haberleri arka arkaya geliyordu.

DEVAM EDECEK...

Sabırsızlık Zamanı
Fanzin Ekibi /Antakya

Taylan Özgür' ün Ardından...

68 hareketinin önderlerinden ve 71 silahlı çıkışının mimarlarından Taylan Özgür yoldaşın katledilişinin 51.yıl dönümündeyiz. Bundan tam 51 yıl önce, THKO kurucularından Taylan Özgür yoldaş Beyazıt Meydanı'nda yürüdüğü sırada sırtından vurularak alçakça katledildi. Taylan Özgür yoldaşın katledilişi tıpkı THKO'lu yoldaşları Denizler, Sinanlar gibi sermaye devletinin devrimin öncülerine karşı giriştiği bilinçli bir yönelimin sonucudur. Taylan yoldaş Denizler, Sinanlar, Mahirler gibi parçası olduğu öğrenci gençliğin kurtuluşunun işçi sınıfıyla, emekçilerle, ezilen halklarla omuz omuza dövüşmekten geçtiği bilinciyle mücadeleye atıldı. Öğrenci hareketinin içindeyken yüzünü emekçilere döndü, yoksul köylülüğün yaşam koşullarını yerinde görmek için 1967 yazında onlarca köyü ziyaret etti.

Vurdular, kurşun yarası kızıl karanfil gibi
açmış alnında, İstanbul'da, Beyazıt Meydanı'nda...

Nazım HİKMET

Taylan ÖZGÜR

23 Şubat 1948 - 23 Eylül 1969

Saygıyla

Orada emekçilerin yaşadığı sefaleti belgeledi. Taylan yoldaş Vietnam halkının katledilmesinde bizzat görev almış katil Comer'in arabasının yakılmasında en önde ateşi tutuştururken, Denizler ve Sinanlarla devrimin zora dayalı olması ve buna bir örgütün öncülük etmesi düşüncesiyle THKO'yu kurmaya girişti. İşte böylesi yoğun, eylemlerin her yeri sardığı, grevlerin yükselişe geçtiği, gençliğin eylemlerinin sokaklara hakim olduğu bir dönemde devrimin öncülerine yönelik katliamlar, saldırılar yoğunlaştı. Taylan yoldaşın alçakça katledilmesinin emrini de yükselen devrimden korkan sermayenin devleti vermiştir. Bu topraklarda bir birleşik devrimin olacağı korkusu, Türk tekelci sermaye sınıfını korkuttuğu kadar onların efendileri emperyalistlerin de korkulu rüyası olmuştur.

68'de giderek artan ve 71'de darbe ile azgınlaşan saldırılar, katliamlar 68 hareketinden bu yana hiç hız kesmeden sürdü, sürmeye devam ediyor. Dinci-faşizm sermayenin egemenliği baki kalsın diye elindeki tüm araçlarla, en vahşice yöntemlerle devrim cephesine saldırırken, Taylan'ın, Denizlerin, Sinanların açtığı yol bize ışık olmaya devam ediyor. Taylan yoldaşın, Denizlerin, Sinanların katledilmesinin devrimi geriye düşüreceğini düşünen faşizm istediğini asla elde edemedi. Bugün onların açtığı yoldan devrime yürüyen binlerce genç militan devrimin güncel, sosyalizmin güçlü olduğu bugünlerde geleceğe güvenle bakmamızın kanıtıdır.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Sistemin arkları

Sistemin çarkları kırıldı ağızında pas tadı
Ekmek alacak paramız yok bölün hadi beşe pastayı
Öyle şeyler oldu ki kalbin dayanmaz kaskatı kesilir
Özgürlük dediler geldik içi boş bir beyin maksadı
Bir önemi kalmadı yeryüzünü göğe yükselttik
Biri gel demedi sade bildiğimizden ödün vermedik
Artık ediyoruz adaleti medyadan temin
Cesareti meşrulaştırdım yok bize teslim
Yürü hür sokaklara yürümeyen de gelsin
Bu umutlu sözler çürümeyene sestir
Parmaklıklara yıkıldı hayatlar saraydan görülür mü?
Elimiz kesildi nerede bu insanlar kötürüm mü? (hayır)
Bölmekten bahsedenler aslında en büyük bölücüydü
İnsanlar yardım adıyla gün ve gün sömürüldü

KAI NAT

Kelime Köşesi

Bolşevizm: Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin Lenin'in önderliğinde başlayan ve iktidarı ele geçirerek siyasal güç hâline gelen işçi sınıfının Marksist-Leninist dünya görüşü.

Arkhe: Kelime anlamı itibariyle "ilk, ana, temel, başlangıç" anlamına gelen, filozofların "temel", "ana madde" anlamında kullandıkları sözcüktür.

Reformizm: Kapitalizmin temel yapısını ve kurumlarını koruyarak yapılacak çeşitli düzeltme ve iyileştirmelerle toplumun refaha ve sosyal adalete kavuşturulabileceğini savunan burjuva ideolojisi ve politikası olarak tanımlanan siyasal eğilim.

İrkçilik: Kendi ırkını öteki ırklardan üstün sayma ve siyasal tutumunu buna dayandırma eğilimi.

Şövale: Çalışma sırasında çizerin desenini oturarak sabitleyeceği bir eşya, çizim sehпасı.

İdea: Platon'a göre algılarla kavradığımız nesnelerin orijinal formları, örnekleri.

Çözümleme: Bileşik olanı ayırarak çözmek. Bir bütünü parçalara ayırmak.

İmge: Hayal. İnsan bilincine duyumlar yoluyla gelen nesnelerin yansımaları.

Natüralizm: Felsefe, sanat ve edebiyatta doğal Dünya'yı temel alan çeşitli akımlara verilen ortak ad.

Diyalektik: Dünyayı sonsuz bir hareket, gelişme, eskinin yitmesi ve yeninin doğması olarak inceleyen metod.

Estetik: Sanatsal yaratıcılığın, sanatta ve yaşamda güzel ve güzellik denen kavramın bilimi, güzeli araştıran bilim dalı.

Volkanizma: Yerin derinliklerinde bulunan magmanın patlama ve püskürme biçiminde yeryüzüne çıkmasına verilen ad.

Revizyonizm: Daha çok siyasal doktrinlerin temellerinin tartışma konusu edilmesi anlamına gelen; Kelime, kök anlamı olarak düşünceyi değiştirme; farklı uygulamak anlamı taşıyan kavram.

İnkılap: Toplum düzenini ve yapısını daha iyi duruma getirmek için yapılan köklü değişiklik, iyileştirme, devrim, reform.

Metafizik: Kelime olarak "fizikötesi" anlamına gelen diyalektikğin tam karşılığı olan düşünce.

Antakya Fanzin Ekibi

Savaş Ve Gençliğin Tutumu

Emperyalist-kapitalist sistemin yıkılış süreci dünyamızın her yerinde isyanlar, savaşlar, ayaklanmalar, çatışmalar şeklinde ilerliyor. Amerika'dan Avrupa'ya, Ortadoğu'dan yaşadığımız topraklara kadar her yerde sermaye egemenliğine karşı amansız bir mücadele sürüyor.

Kapitalizmin sıçramalı çöküş evresinde dünyada gelişebilecek devrimlere ve kendi yıkılışına karşı emperyalist-kapitalist dünya kapsamlı bir savaş halinde. Her yerde askeri hazırlıkların yapıldığı, koca orduların savaş tatbikatları yaptığı, karşı-devrimci, gerici, paramiliter unsurların onlarca ülkede eğitilip donatıldığı ve sıcak çatışmalarda aktif olarak kullanıldığı günümüzde savaşın yarattığı yıkım, ölümler, kan ve gözyaşına karşı halklar isyana durmuş durumda. Bununla birlikte sermaye sınıfının dünya genelinde kendi iç çatışkı ve çelişkileri de sermaye sınıfının farklı kesimleri ve onların devletleri arasındaki savaş kızırtıyor.

Sadece 2000'lerden bu yana bakıldığında isyan ve ayaklanmanın patlak vermediği hiçbir kıta kalmamış, sokak savaşlarının egemen olmadığı bir yere rastlamak pek olası değil. Emperyalist dünya ile karşısında duran Rusya-Çin'in temsil ettiği devletler arasında doğrudan sıcak bir savaş patlamadığı da Afganistan, Irak, Suriye, Libya, Ukrayna başta olmak üzere her yerde bir karşı karşıya geliş söz konusu.

Başta yaşadığımız topraklar olmak üzere yıkım ve yağma savaşlarının ortasında olduğumuzu anlamamız gerekiyor. Bugün dinci-faşist iktidarın Libya'dan Suriye'ye, Yunanistan'dan Rojava'ya, Doğu Akdeniz'den Azerbaycan-Ermenistan hattına kadar çok geniş bir cephe hattında farklı güçlerle karşı karşıya geliş söz konusu. Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik Güney'de, Rojava'da, Bakur'da yürütülen kapsamlı savaşla birlikte emperyalist AB'nin ve ABD'nin desteğini alan Yunanistan ile Doğu Akdeniz'de, Mısır, Rusya ve Fransa ile de Libya'da karşı karşıya gelmiş durumda.

Dinci-faşizmin adımını attığı, savaş kışkırttığı her yerde bataklık derinleşiyor. Zaten ekonomik ve politik krize boğazına dek batmış olan sermaye sınıfı krizin içinde boğulmakla karşı karşıya. İşte tam da burada sermaye sınıfının içine girmiş olduğu bu yağma savaşını doğru kavramak, tıpkı diğer gerici savaşlarda olduğu gibi bugün de savaşa karşı doğru tutumu takınmak gerekiyor. Yoksa burjuvazinin kendi içindeki bu yağma savaşına karşı tutarlı devrimci politikayı benimseyemezsek bugün birçok kesimin düştüğü sosyal şoven duruma düşmek işten bile değildir.

Gençliğin savaş karşısındaki doğru ve tutarlı devrimci politikayı benimsemesi için gerici savaşların niteliğini ve emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu durumu doğru şekilde ortaya koymak gerekiyor.



Dinci-faşizmin saflarında bulunmayan çok geniş gençlik kesimlerini ne sermaye sınıfının ne de burjuvazinin safında yer alan sosyal şovenizmin aldatmasına mahal vermemek için komünistlerin gerici savaflara karşı tutumunu belirtmekte yarar var.

Burjuvazi, emperyalizm ve tekellerin egemenliği ile birlikte tam anlamıyla gericileşmiş ve giriştiği savaflara halklara özgürlük yerine yıkım getirmekten başka bir şey olmamıştır. 1. Emperyalist paylaşım savaşında “Anavatan savunusu” kisvesiyle proletaryayı yağma ve yıkım savaflarına destek olmaya çağırarak burjuvaziye karşı Bolşeviklerin “Emperyalist savaş”ı iç savafla çevirin ve kendi burjuva

hükümetlerinizin yenilgisi için savaşın” şiarı Ekim Devrimi’ne uzanan günlerde dünya proletaryasının emperyalist ve gerici savaflara karşı işçi sınıfının tutarlı, devrimci politikası olarak somutlanmıştır. Ama bugün bizlerin de karşılaştığı sosyal şoven eğilimler, devrimci görünümlü sınıf uzlaştırmacıları proletaryayı, gençliği burjuvazinin kampında savaşmaya çağırıyor. Emekçi sınıflar kapitalistlerin iktidarını yıkıp, sosyalizmi kurmaya yönelmediği sürece kapitalist sistem sürekli savafları karşımıza çıkaracaktır. Tarih bunun kanıtlamaktadır.

Emperyalist-kapitalist dünyanın sistemin yıkılışını engellemek, devrimleri ezmek ve tam anlamıyla ekonomik olarak ilhak edilmemiş

kapitalist ülkeleri iktisadi ve mali olarak olarak tam bağımlı hale getirmek için sermaye sınıfı bugün her yerde saldırgan bir tutum izliyor.

Sistemin yıkılışını engellemeye çalışırken, girilen her yağma savaşı aynı zamanda dünyanın pek çok yerinde toplumsal devrimleri tetikliyor. Suriye savaşının bağrından Rojava Devrimi'nin kopması, Irak'ın yağmalanmasının ardından uzun yıllara yayılan ve bugün de devam eden ayaklanmalar, Doğu Akdeniz'de savaşa hazırlanan Fransa'da ayaklanmanın sürüyor olması, Yunanistan'da ve Türkiye'de toplumsal devrimin koşullarının ve devrimci durumun olgunlaşmış olması en yakın örneklerdir.

Toplumsal devrimin savaş koşullarında gelişimi proletaryanın ve gençliğin önüne ne yapmalı sorusunu çıkartıyor. Sosyal reformistlerin ve sosyal pasifistlerin salt bir savaş karşıtlığı ile yetinmeleri, savaşı engellemeye yetmediği gibi emekçilerin bilincini bulandırıyor.

Bu savaş yağma savaşıdır. "Fetih" çığırkanlığıyla, "kahramanlık" safsatalarıyla, "vatan" sahtekarlığıyla gençliğin bilinci bulandırılmak isteniyor. Üstelik burjuva sınıfın çıkarları adına cepheye sürülecek olanlar gençler.

Her gerici savaşta olduğu gibi bugün faşist devletin giriştiği ve fitilini ateşlemeye çalıştığı ve etkileri tüm dünyayı sarsacak yaklaşan bu gerici savaşa karşı gençliğe bu savaşın gerçek içeriğini çeşitli yollarla teşhir etmeliyiz. Kalıcı ve tutarlı bir barış politikası, pasifist tutumlarla değil, sermaye egemenliğini yıkarak sürdürülebilir.

Burjuvaziye savaşları durdurun çağrılarını yapmak savaşlardan en büyük yıkımı yaşayan halkları aldatmaktır. Bunun için her yerde savaş karşıtı anti-kapitalist hareketi örgütlemek, işçi sınıfının devrimci savaşıyla omuz omuza durmak, tutarlı barış politikasını devrimin zaferi ile bileştirmekten geçiyor. Okullar, fabrikalar, emekçi semtler, sokaklar yani genç işçilerin, öğrenci gençliğin bulunduğu her yerde savaş karşıtı devrimci faaliyetin örgütleneceği, propagandasının yapılacağı, sermaye egemenliğinin yıkılmasının çağrılarının yayılacağı alanlara döndürmeliyiz.

K.Taylan Kızıldağ

Felsefe' nin Temel İlkeleri II

Temmuz-Ağustos sayımızda "Felsefenin Temel İlkeleri"ni anlattığımız ilk seriyle karşınızdaydık. Felsefenin temel sorununu , arke'yi, yani idealizm ve materyalizmi temel olarak anlatıp kimlerin işine yaradığını işlemiştik. Bu sayımızda ise metod kavramını ve bununla birlikte metafizik ve diyalektik konularını ele alıp Marksist felsefenin derinlerine ineceğiz.

Metod Kavramı

İster pratik eylemlerde, ister bilgi edinme sürecinde olsun, insanların ulaşmak istediği belli amaçlar vardır ve insanlar bu amaç doğrultusunda bazı görevleri yükümlenirler. Ama kendimize belirlediğimiz amaç yalnızca yükümlendiğimiz görevler sayesinde gerçekleşmez. Amaca yönelik en iyi yol ve yöntemleri bulmamız gerekir. İşte bu yolları bulmak için yaptığımız hem teorik hem de pratik çalışmalar "metod" kavramını oluşturur.

Metodlar; fiziksel, kimyasal, biyolojik ve diğer olguları incelemek için gereklidir. Çünkü metodlar uygulanmadan yani amaca yönelik teorik ve pratik çalışmalar yapılmadan hiçbir bilimsel sorun çözülemez. Örneğin, bir maddenin kimyasal bileşimini bulmak istiyorsak, önce kimyasal analiz metodunu, yani maddeyi ayrıştırmayı, yapısını ve özelliklerini bilmemiz gerekir. Bir madeni eritmek istiyorsak, eritme teknolojisini bilmeli ve pratiğe dökmeliyiz. İşte bu yüzden, insanlar metodların oluşturulmasına ve bunların öğrenilmesine önem verir.

Çeşitli bilimsel bulguların ve insan pratiğinin birikimlerini genelleştiren bilimsel felsefe, kendi bilim metodu olan 'DİYALEKTİK MATERYALİZM'i oluşturmuştur.

Diyalektik

"Diyalektik dış dünyada ve insan düşüncesindeki hareketin genel yasalarını inceleyen bilimdir." diyor Engels. Diyalektik, dünyayı sonsuz bir hareket, gelişme, eskinin yitmesi ve yeninin doğması olarak inceler. Dünyayı olduğu gibi görür. Bu yüzden, diyalektik bilimsel tek methoddur. Gelişim sürecini, yeniyile eskinin kavgasını ve yeninin zaferrinin kaçınılmaz olduğunu söylediği için diyalektik, gerici sınıflara karşı savaşır ve ilerici güçlere hizmet eder. Günümüzde de işçi sınıfının ve onun Marksist partisinin elindedir, dünyayı tanımak ve devrimle değiştirmek için çok önemli bir araçtır. Metafizik ise diyalektiğin tamamen karşıtıdır.

Metafizik

Metafizik, dünyanın gelişimini ve yenilenmesini inkar ediyor, hareketi ise basitçe cisimlerin uzayda yer değiştirmesi olarak kabul ediyor. Diyalektiğin yani bilimsel tek gerçeğin söylediği her şeyi yadsıyarak hareketi sadece varlıkların büyüüp küçülmesi, gelişimi sadece daha önce var olan şeyin basit bir tekrarı olarak niteler.

Gelişmenin, eskiyle yeninin savaşının ve yeninin zaferinin kaçınılmazlığının yani ilerici niteliği tanımamakla metafizik, ilerici her şeye karşı savaşan gerici güçlerin işine yarar. Bir önceki yazıda nasıl idealizmin sömürücüleri için işçileri köleleştirmeye bir araç ise, metafizik de çalışanların hiçbir zaman bilinçlenmemesi ve kendilerinin haklı gösterilmesi için bir araçtır. Oysa bilim, pratik ve günlük hayat diyalektiğin doğruluğunu ispatlar. Toplumun gelişimi diyalektiğin hayati gücünü gösterir.

Materyalizm ve diyalektiği kısaca öğrendiğimize göre artık Marksist felsefenin konusunu açıklamaya geçebiliriz: Tarihi Materyalizm ve Diyalektik Materyalizm

Marksist Felsefenin Konusu

Marksist Felsefenin konusunda temel, felsefenin de temel sorunu olan varlık ve ruh ilişkilerinin aydınlığa çıkarılmasıdır. Bu sorun bütün felsefi sistemler tarafından ele alınsa da yalnızca Marksist Felsefe bu sorunu gerçekten bilimsel, tam ve sonuçlu olarak çözebilmiştir.

Marksizmin felsefesi hem materyalist hem de diyalektiktir. Materyalisttir, çünkü maddeyi bilinçten önce kabul eder, bilinci onun bir ürünü olarak ortaya koyar. Dünyanın maddiliğini görür ve evreni, dünyayı bilebileceğimizi söyler. Diyalektiktir, çünkü maddi dünyayı devamlı bir değişim, gelişim ve hareket içinde görür.

“Diyalektik Materyalizm” dünyanın gelişmesinin en genel yasalarını bulur. Diyalektik materyalizm bütün uzmanlaşmış bilimlerin aksine gerçekliğin bütün alanlarının bağlı bulunduğu genel yasaları inceler. Bu uzmanlaşmış bilimler yalnızca kendi alanlarında yani gerçekliğinin belli bir kısmını konu edinir. Fizik yalnızca ısı, elektrik, miknatıslanma ve diğer fiziksel ölçüleri araştırır; kimya yalnızca cisimlerin kimyasal özelliklerini, kimyasal değişim süreçlerini inceler. Yani biri diğerine ışık tutmaz, sadece belli bir kısmı araştırır. Diyalektik dediğimiz gibi, gerçekliğin tüm alanlarının bağlı olduğu genel yasaları inceler. Yani bilim yasaları da (fiziğin, kimyanın, biyolojinin...) Diyalektik Materyalizmin konusuna girer. İnsanı, doğayı, toplumu, düşünceyi (maddi dünyanın en genel yasalarını) tanımamızı, yani Dünyayı tanımamızı sağlayan Diyalektik Materyalizm, “Dünyayı Devrimle Değiştirme” olanağı sağlar. Marx’tan önce birçok düşünür onun gibi gelişmenin en genel yasalarını bulmaya, dünyayı tam olarak tanımaya çalışsa da hiçbiri dünyanın bilimsel bir görüntüsünü vermeyi başaramadı.

Marx ve Engels gelişimin ve sosyal hayatın diyalektik materyalist karakterini bulmuşlardır. Toplumun gelişmesinin bilimsel teorisi, toplumu tanıma ve toplumu devrimle değiştirme metodu olan Tarihsel Materyalizmi yaratmışlardır. Toplum gelişmesinin en genel yasalarının bilimi olan Tarihi Materyalizm, Marksist felsefenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Pozitivistler, yani burjuva felsefesinin bazı temsilcileri felsefeyi bilimden koparır ve bilimin kendiliğinden bir felsefe olduğu bahanesiyle başka hiçbir felsefeye ihtiyaç yoktur derler. Ama felsefenin ve bilimin tarihi bilimin ve felsefenin ayrılmazlığını göstermekte ve pozitivistlerin iddialarını çürütmektedir. Aynı zamanda, doğa bilimleri geliştikçe onları felsefeye bağlayan bağ, etkileşim daha da daralmaktadır. Büyük bilimsel bulgular çağında, çok karmaşık konuların işlendiği bir çağda bu bağ özellikle daralmıştır. Doğa bilimlerinin büyük ilerleyişi, uğradıkları devrimsel derin değişiklikler bilim ve felsefe arasında sıkı bir birlik gerektiriyor. Yani bir bilimci, bir diyalektik materyalist olmak zorundadır. Marksist Felsefe bilimcilerin nesnel dünya içinde yollarını doğru bulmalarına, bilimsel araştırmalarında doğanın diyalektiğini görmelerine yardımcı olmaktadır. İşte bunun için, bilimciler gittikçe daha kararlı bir şekilde Marksist Felsefenin taraftarı olmaktadır.

Sabırsızlık Zamanı
Fanzin Ekibi / Antakya

10

EKİM'İ



UNUTMAYACAĞIZ!



Devrimci Öğrenci Birliği - DÖB



DOBirligi



dobirligi68



sabirsizlikzamani.

wixsite.com/website